

Půlnoční (24.12.2015)

Bylo mi divné, že jdeme na půlnoční, když začíná už v deset. Ale zas až tolik na tom nezáleželo, protože i tak to bylo dost pozdě. A navíc to bylo zakázané. Nebo alespoň ne příliš dovolené. Říkalo se, že prý zapisují každého, kdo tam jde. Nás bylo asi dvacet, takový výběr ze tří souběžných tříd. Byl mráz, všude kolem plno sněhu. Měla jsem strčenou ruku v Lukášově kapse a bylo mi čtrnáct.

V kostele jsem nic neznala a neuměla, stejně jako většina z té party, co si posedala do prázdných zadních lavic. Ale to vánoční mysterium zasáhlo myslím každého z nás. Nakonec z toho byla opravdu půlnoční záležitost, tak dlouho jsme pak chodili po městečku a navzájem se vyprovázeli, zatímco sníh nám hlasitě vrzal pod nohama a k zemi se měkce snášela jedna nadýchaná vločka za druhou.

O dva roky později to už nebyli spolužáci, ale hlouček mániček v dlouhých tmavých kabátech a zelených bundách. V dlani jsme schovávali cigaretu a občas si lokli z lahve, kterou někdo vytáhl ze své masktašky. Možná to byla vodka, ale nejspíš rum, protože tenkrát mezi námi frčel Remarque.

V kostele jsme stáli až za poslední lavicí, opřeni o sloupy. Už jsem věděla, co kdy říkat a dělat, naučila jsem se to u tety, za kterou jsem jezdila do Prahy a u které jsem se na bytových seminářích začala seznamovat s křesťanstvím.

Ale vlastně to bylo jedno. V kostele jsme byli kvůli tomu, že se to patřilo, protože to bylo zakázané. Nebo alespoň ne příliš dovolené. A zapisovalo se, ne že ne, a řešilo se to pak ve školách. Vědělo se, že jsme tam byli a že jsme pak hodiny chodili po městě se zapálenými svíčkami a zpívali koledy i Kryla. To byla zase naše půlnoční.

Za dva roky jsem byla na půlnoční naposledy. Dva dny předtím mi bylo osmnáct a den předtím mi umřel táta. Utekla jsem tenkrát ven už brzo, nemohla jsem být u stromečku. Nemohla jsem se koukat na babičku, kterou k nám včera ráno přivezli policajti, aby v tom domě nebyla sama. Nemohla jsem koukat na mámu, protože jsem až příliš jasně cítila spojitosti.

V kostele jsem byla tenkrát už dlouho před mší, oproti venku tam bylo o hodně tepleji. I když jsem se už modlit uměla, nedokázala jsem to, nešlo mi to. Seděla jsem v poslední lavici a celou dobu, než přišli ostatní, jsem v duchu mluvila s tátou. A skrze něj nejspíš ještě s někým. Tak nějak to vlastně dělám dodnes.

A pak už jsem v mém městě na kříži bydlela a nebydlela a na půlnoční nikdy nikde nešla, i když jsem si mockrát říkala, že tam zajít musím. Ale asi se mi tato cesta tehdy zavřela. Nějak to nejde.

A tak jen občas v noci otevírám tu branku, kterou se vchází do bylo nebylo. Za ní prudce zavoní mráz a sníh na zemi zajiskří. V puse mě pálí hlt rumu a v ruce svíčka. Za tu hodinku nasněžilo, není ani vidět, kde v parku byly v létě záhony. Z hvězd se sypou sněhové vločky a my spícímu městu zpíváme, že narodil se Kristus Pán.

Radujme se, veselme se. A přejme pokoj všem lidem dobré vůle.

Pokoj nám všem.

{fshare}